

În spatele meu, Tyler zice:

— Ah, da. Ah, mi-am dat drumul. Ah, da. Da.

Dincolo de ușile întredeschise, în sălile de bal de la capătul coridorului, foșnesc fuste aurii, negre și roșii mari cât cortina de catifea aurie de la Old Broadway Theatre. Din când în când se văd perechi de Cadillacuri de piele neagră și șireturi acolo unde ar trebui să fie parbrizul. Deasupra mașinilor se mișcă de colo-colo un oraș de zgârie-nori încinși cu brâuri roșii.

Nu prea mult, zic.

Ne-am transformat, Tyler și cu mine, în teroriști de gherilă ai industriei de servicii. Sabotori ai dineurilor. Hotelul face catering pentru petreceri și, când cineva dorește mâncare, capătă mâncarea, vinul, vesela de porțelan, paharele și chelnerii. Toate pe o singură notă de plată. Și, cum știu că nu te pot șantaja cu bacșișul, pentru ei nu ești decât un gândac.

Tyler a servit o dată la o petrecere. Atunci a devenit chelner-renegat. La acea primă petrecere, Tyler tocmai se pregătea să servească peștele într-o vilă ca un nor alb, de sticlă, care părea să plutească deasupra orașului pe picioare de oțel prinse de panta unui deal. După ce se servise peștele, în momentul în care Tyler spăla vasele în care fuseseră paste, soția gazdei a intrat în bucătărie ținând în mână un petic de hârtie care, de tare ce-i tremura mâna, flutura ca un steag. Printre dinții încleștați, Doamna a șuiert că vrea să știe dacă ei, chelnerii, au văzut vreun invitat pe holul care duce spre dormitoare. Mai ales vreo invitată? Ori pe gazdă?

În bucătărie, Tyler, Albert, Len și Jerry spală farfuriile și le așază în stive, în timp ce un ucenic bucătar, Leslie, întinde pasta de usturoi pe anghinarele umplute cu creveți și melci.

— N-avem voie să mergem în partea aceea a casei, spune Tyler.

Intrăm prin garaj. Nu vedem decât garajul, bucătăria și sufrageria.

Gazda apare în ușa bucătăriei, în spatele soției sale, și îi ia peticul de hârtie din mâna tremurătoare.

— O să fie bine, zice.

— Cum să le mai văd fețele ăloră, întreabă Doamna, până nu știu cine a făcut asta?

Gazda își pune palma pe spatele rochiei albe, de mătase, care se asortează atât de bine cu casa, iar Doamna își îndreaptă spatele, umerii îi devin țepeni și, brusc, nu mai scoate nici un sunet.

— Sunt invitații tăi, spune soțul. Și petrecerea asta-i foarte importantă.

Totul arată foarte caraghios, ca un ventriloc care își aduce păpușa la viață. Doamna se uită la soțul ei, iar acesta, cu un brânci ușor, o împinge în sufragerie. Biletul cade pe podea, iar curentul produs de ușile batante mătură hârtiuța, care aterizează la picioarele lui Tyler.

— Ce scrie? întreabă Albert.

Len iese din bucătărie și începe să strângă farfuriile cu pește.

Leslie bagă tava cu anghinare la loc în cuptor și zice:

— Zi o dată ce scrie acolo!

Tyler se uită țintă la Leslie și spune, fără să ia biletul de jos:

— „Am urinat în cel puțin unul dintre parfumurile tale luxoase“.

Albert zâmbește.

— Te-ai pișat în parfumul ei?

Nu, îi răspunde Tyler. Doar a lăsat biletul între flacoanele ei. La baie, pe o etajeră de la oglindă, are vreo sută de flacoane de parfum.

Leslie zâmbește.

— Deci nu te-ai pișat?

— Nu, zice Tyler, dar ea nu știe asta.

Tot restul nopții, la petrecerea în alb și sticlă suspendată în cer, Tyler a tot luat din fața Doamnei farfuriile în care se răciseră anghinarele, apoi vițelul cu Pommes Duchesse, apoi Choufleur à la Polonaise, umplându-i în schimb paharul cu vin de vreo douăsprezece ori. Doamna a stat și s-a uitat la fiecare dintre invitate cum mănâncă, până când, între strângerea farfuriilor cu sorbet și aducerea tortului de caise, locul Doamnei din capul mesei a rămas dintr-odată gol.

Tocmai spălau vasele după plecarea ultimului invitat și încărcau răcitoarele și vesela în duba hotelului, când gazda a intrat în bucătărie și l-a întrebat pe Albert dacă ar putea să vină să-l ajute cu ceva greu.

Tyler a mers cam prea departe, spune Leslie.

Tare și repede, Tyler spune cum sunt omorâte balenele ca să se facă parfumul ăla care costă mai mult decât greutatea lui în aur. Mulți oameni n-au văzut în viața lor o balenă. Leslie are doi copii acasă, într-un apartament de lângă autostradă, iar Doamna gazdă a băgat în flacoanele cu parfum de pe etajera din baie mai mulți dolari decât o să facem noi într-un an de zile.

Albert se întoarce și sună la 911. Albert acoperă receptorul cu mâna și zice, băi, Tyler n-ar fi trebuit să pună biletul ăla.

— N-ai decât să mă spui șefului, zice Tyler. Să mă concedieze. Nu m-am însurat cu slujba asta de căcat.

Toți își privesc picioarele.

— Cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla, zice Tyler, e să fim concediați. În felul ăsta, n-am mai bate pasul pe loc și am face ceva cu viețile noastre.

Albert spune în receptor că avem nevoie de o ambulanță și dictează adresa. În timp ce așteaptă la telefon, Albert zice că Doamna e nasol de tot. Albert a trebuit s-o culeagă de lângă closet. Gazda n-a putut s-o ridice, pentru că Doamna îi spune că el e cel care s-a pișat în flacoanele cu parfum și mai spune că s-a încurcat cu una dintre invitate special ca s-o scoată din minți și că s-a săturat, s-a săturat de toți oamenii ăia pe care-i numesc prietenii lor.

Gazda nu poate s-o ridice pentru că Doamna, în rochia ei albă, a căzut în spatele closetului și agită în mână un

flacon de parfum spart. Doamna îl amenință că dacă îndrăznește cumva s-o atingă, o să-i taie gâtul.

— Mișto, zice Tyler.

Iar Albert pute.

— Albert, dragule, puți, spune Leslie.

N-ai cum să ieși din baia aia și să nu puți, spune Albert. Toate flacoanele cu parfum zac sparte pe podea și close-tul e plin ochi cu alte flacoane. Zici că e gheață, spune Albert, ca la petrecerile fițoase de la hotel, când trebuie să umplem pisoarele cu gheață sfărâmată. Baia pute și podeaua scrâșnește din cauza așchiilor de gheață care nu se topesc și, când Albert o ajută pe Doamnă, în rochia ei albă pătată cu galben, să se ridice în picioare, Doamna vrea să-și lovească soțul cu flaconul spart, alunecă pe parfum și pe cioburi și aterizează pe palme.

Plânge și sângerează, ținându-se de closet. Ah, ce mă-nțeapă, zice.

— Ah, Walter, mă ustură. Mă ustură, se plânge Doamna.

Parfumul, toate balenele alea moarte din tăieturile de pe mâinile ei, o ustură.

Gazda o ridică din nou în picioare, Doamna își ține mâinile în sus de parcă s-ar ruga, numai că mâinile îi sunt depărtate la câțiva centimetri una de cealaltă și sângele i se prelinge de pe palme pe încheieturi, peste brățara cu diamante, și pe coate, de unde începe să picure.

— O să fie bine, Nina, îi spune gazda.

— Mâinile mele, Walter, zice Doamna.

— O să fie bine.

— Cine mi-a făcut asta? Cine mă urăște atât de mult? întreabă Doamna.

— Ești bun să chemi o ambulanță? îi zice gazda lui Albert.

Asta a fost prima misiune a lui Tyler în calitate de terorist al industriei de servicii. Chelner de gherilă. Distrugător cu salariu minim pe economie. Tyler face chestia asta de ani de zile, dar zice că e și mai distractiv dacă ești cu mai mulți.

Când Albert termină de povestit, Tyler zâmbește și zice:

— Mișto.

Acum, la hotel, în liftul oprit între bucătărie și etajul unde se desfășoară banchetele, îi spun lui Tyler cum am strănutat peste păstrăvul în aspic de la congresul dermatologilor și cum trei persoane mi-au spus că a fost prea sărat, iar una mi-a zis că a fost delicios.

Tyler și-o scutură peste supieră și spune că i-a secat izvorul. E mai ușor cu supă rece, vichyssoise, sau când bucătarul-șef face o gazpacho proaspătă. E imposibil cu supa aia de ceapă care are o crustă de brânză topită, ca o papară. Dacă o să mănânc vreodată aici, asta o să comand.

Eram în pană de idei, Tyler și cu mine. Toate chestiile astea cu mâncarea devin plictisitoare, ca sarcinile din fișa postului. Până când l-am auzit pe unul dintre doctori, avocați sau ce-or mai fi fost spunând cum microbul hepatitei poate să reziste pe inox și șase luni de zile. Mă-ntreb cât rezistă pe o Charlotte Russe cu cremă de rom.